

STUDENTEN WEEKBLAD

14^e Jaargang.
No. 5.

REDACTEUREN:
C. TELLEGEN, NOTODININGRAT, A. DE JONGH, W. F. A. RÖELL, G. B. v. D. WERF-
HORST, J. H. v. ROSSEM, J. W. DE MAREES VAN SWINDEREN, H. S. v. LENNEP.
MEDEWERKSTER UIT DE DAMESSTUDENTEN: MEJ. G. C. KRAYENHOFF v. D. LEUR.
DOOR DE C. C. VOOR STUDIEBELANGEN BENOEMDE VERTEGENWOORDIGER: A. J. STARING.

Donderdag
2 Nov. '11.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. W. W. W. W.
UITGEVER + DELFT

Inzendingen te bezorgen vóór Dinsdag-
middag 4 uur aan het Redactie-adres:
VLAMINGSTRAAT 34.

Inhoud.

Studiebelangen.

Een plezierige kringloop, door T.

Uit de Delftsche wereld.

De kosten van het Corpslidmaatschap, door C. T.
Antwoord aan den heer W. M. Roessingh van Iterson, door G. H.
Een algemene Studenten Debating-klub, door A. F. Bakhoven.
Over het buitengewoon lidmaatschap der D. S. Debating Club
voor Vrouwelijke Studenten, door Bruno.
Causerie naar aanleiding van het eerste Lustrum der D. V.
S. V., door J.

Wetenschap en wijsheid.

Wetenschap, door M. S. H. Trooster.

Gedachten en gedichten.

Klacht van een Technoloog, door P.
Zoeken, door Duplex.

Delftsch Studenten-Corps.

Carricaturen van verre en nabij, door Jor Hahn.
Eerstvolgende vergadering der Delftsche Stud. Debating-Club.
Smadelijk, door C. T.
Uit het Doelenzaaltje.
Weekverslag.
Delftsche Studenten Almanak.

Delftsche Studenten-Bond.

Delftsche Studenten Debating-Club „Logika”.

Delftsch Vrouwelijke Studenten Vereeniging.

Ons Lustrum, door N.

Ingezonden stukken.

Een meisjesstudent in de S. W.-redactie, door v. S., met Na-
schrift, door de Redactie.

Boekbespreking.

Dionyzos, door L. Couperus, door W.

Tooneel.

De zin voor het kwade, door J. v. R.

Berichten en mededeelingen.

Lijst van Vergaderingen.

Adresveranderingen.

Agenda.

Studiebelangen.

Een plezierige kringloop.

Zooals vele studenten onzer civiele faculteit zullen weten heeft de buitengewoon hoogleeraar Lamminga tijdens de zomervacantie zijn ontslag genomen en is sindsdien diens plaats onvervuld. In betrekking daarmede staat het onderstaande krantenberichtje:

Gebrek aan ingenieurs in Indië.

Men schrijft ons:

Zooals bekend is, bestaat er bij het gouvernement van Ned. Oost-Indië groot gebrek aan ingenieurs, omdat op het huidige salaris geen Nederlandsche ingenieurs zich aanmelden. Om in dit gebrek te voorzien, is zooals ook reeds bekend is, een beroep gedaan op Duitsche en Zweedsche ingenieurs. Als bewijs hoe nijpend het gebrek wel is, diene het volgende dat ons ter oore kwam:

Toen onlangs door de Technische Hoogeschool tot de Indische autoriteiten het verzoek gericht werd een Indisch waterstaatsingenieur beschikbaar te stellen voor de betrekking van tijdelijk buitengewoon hoogleeraar te Delft, is daarop geantwoord, niet alleen dat geen ingenieur beschikbaar gesteld kon worden, maar dat ook zelfs al het mogelijke gedaan zal worden om tegen te gaan dat voor een dergelijke

benoeming een Indisch ingenieur aan den dienst wordt onttrokken. —

Wanneer dit alles juist is en het werkelijk moeilijk wordt een hoogleeraar voor den Indischen waterbouw te vinden, zijn wij in een plezierige kringloop terecht gekomen. Het gebrek aan ingenieurs in onze Oost is groot, het daarvoor speciaal dienende onderwijs, dat zeer opwekkend en daardoor van grooten invloed kan zijn aan de T. H., ontbreekt, de Indische dienst wil, gezien het gebrek, niet medewerken daaraan tegemoet te komen, de T. H. blijft daardoor buiten staat grooten invloed op de aanvulling van dit gebrek uit te oefenen.

Zou nu niet het aangewezen oogenblik zijn gekomen om met krachtige argumenten, door één groot verzoekschrift der civiele studenten, georganiseerd door de C. C., nog eens te trachten de hooge autoriteiten van de groote wenschelijkheid van dit onderwijs te overtuigen, in verband met het Indische vraagstuk, desgewenscht vergezeld van een uitvoerig betoog over al wat hiermede verband houdt.

Wellicht ware zelfs de T. H. er voor te vinden ons in deze voor te gaan. Ook met het Kon. Instituut en de Ver. voor Delftsche Ingenieurs kon worden samengewerkt.

Er is een weg om uit het moeras te komen, wij hebben de overtuiging dat die *nog* kan worden ingeslagen ook na hetgeen geschied is. Maar daarvoor moeten alle raderen desnoods ook in beweging worden gebracht.

—o—

Benoemd tot secretaris der C. C. de heer L. S. P. Scheffer, Voorstraat 61.

Uit de Delftsche wereld.

De kosten van het Corpslidmaatschap.

Ik ben werkelijk verheugd dit teere punt eens te hebben aangevoerd, zelfs achteraf nog tevreden over de wijze waarop, omdat anders waarschijnlijk niet van drie verschillende zijden een aanval zou zijn gedaan.

Allereerst heeft dit dan mijn oogen wijder doen opengaan. Zelf maakte ik mede dat iemand eens geheel te goedertrouw een hoog bedrag voor het gemiddelde maandgeld onder de Corpsleden noemde, ik lachte toen om de blindheid van dien persoon. En ziet, nu verkeer ik mede in 't zelfde geval. Want wel duidelijk is mij uit het vorige S.-W. gebleken, dat het aantal onder de studenten der T. H., die beneden den door mij genoemde levensstandaard leven, grooter is dan ik dacht.

En dat is een reden om zich te verheugen, hoe algemeener het hooger onderwijs, uit hoe breeder kringen de T. H. bezocht wordt, hoe beter dat is voor de ontwikkeling van ons Nederlandsche volk. Eén voorwaarde slechts: met man en macht zorg men er voor dat het *hooger* onderwijs blijve en niet worde een schoolsche jacht naar een dan dadelijk in waarde dalend diploma.

Een statistiek in deze is wel niet doenlijk, wij moeten dus op beweringen afgaan, en daarom wil ik er even op wijzen, dat men geen verwarringen met sporende studenten, die hun kost en inwoning gratis hebben, moet begaan.

Maar dan wil ik weer terugkomen op het hoofdpunt in mijn eerste stukje „van eenige honderdtallen guldens per jaar

wordt klakkeloos gesproken". Dat komt ons als gerucht ter oore, daarover wordt geschreven en hoewel heftig over de andere gedeelten gevallen wordt, wijdt niemand een woord aan *dit punt van uitgang*. Toch zou ik graag daarover iets naders hooren!

Wanneer nu althans de Bondspropagandisten of anderen met het schrijven van Bruno in de hand gaan spreken van meer dan f 200,— per jaar dan *wordt* op onverantwoordelijke wijze de nieuw-ingeschrevenen een rad voor de oogen gedraaid. Men vergeet dat al deze uitgaven zich over langeren tijd verdeelen, dat de kosten van ontgroening, inauguratie enz. eigenlijk eerst in het tweede jaar worden gemaakt, dat de meeste dezer uitgaven in volgende jaren niet terug komen, dat Corps- en Societeitscontributie na 4 jaar geheel vervallen, dat tegenover de Societeitscontributie de toegang tot een uitgebreide bibliotheek staat, dat tegenover de rijjookkosten gedeeltelijk staat de geheel kosteloze voeding gedurende de groentijd; dit en meer wordt dan willens en wetens vergeten.

En het was daarom dat ik de eenige juiste maatstaf, het maandgeld, naar voren schoof. Want al rekent gij nu uit Bruno, dat gij f 250,— als eerste-jaars kosten hebt gehad, ik vraag U: geef mij f 80,— per maand, vijf jaar om te studeeren en ik zal daarvan niets schuldig blijven. Geef mij f 90,— en ik zal er voor f 10,— per maand ruim bij leven. Trouwens blijkens een verderop in Uw schrijven geplaatste zinsnede zijt gij het met mij in deze eens!

Of het wenschelijk is propaganda voor de Bond te maken, sprekende over de „duurte” van het Corps, liet ik in 't midden, maar hoe deze „duurte” wordt voorgesteld, daar ging 't om.

De heer D. de W. geef ik zijn eigen woorden:

„De Bond is mijns inziens voornamelijk de aangewezen „vereniging voor hen, die geen Corpslid kunnen zijn en „toch behoefte gevoelen zich bij een gezelligheidsvereniging „aan te sluiten”.

in ernstige overweging met *al* de consequenties, welke hij volgens zijn stuk reeds gedeeltelijk aanvaardt.

Deze woorden worden bevestigd door het gesprokene bij het 10-jarig bestaan van den D. S. B. en door het geschrevene in den eersten Almanak van den D. S. B., die voor het jaar 1900. Deze ligt voor mij en ik schrijf daaruit over:

„Allen lid zijn van ééne vereniging, allen gevoelen tot „één geheel te behooren, daardoor tusschen alle studeerenden „het bestaan van een band, die ook na den studietijd „blijft, — die eenheid is het meest wenschelijke, dat „erkenden allen”.

Is het dan gewenscht nieuw aangekomenen de bezwaren van het corpslidmaatschap zwart af te schilderen en de verdeeldheid te bevorderen?

Ware het niet beter zich uitsluitend tot hen, waarvan het niet kunnen *vast* staat te wenden en over het Corps *niet* te spreken?

En wat als het Corps dat niet *kunnen* eens deed verdwijnen, wanneer de bezwaren tegen *die* eenheid wegvielen?

Er zijn voor het Corps twee wegen:

Een hooghartige, 't slechts willen zijn een betrekkelijk machtig geheel, de band van de bevoorrechten.

Een betere, het streven naar de al-omvatting, waarbij die band in beteekenis zal winnen, niet Delftsch student en Corpslid, maar eenvoudig lid van het Corps der Delftsche studenten moest ons aller naam kunnen zijn. Die weg moet het heen en geen betere stoot in die richting zou worden gegeven dan dat Bruno's „ik zou wel eens willen zien wat er gebeuren zou” in vervulling kwam.

Daar is een groot vooroordeel te overwinnen, een groot vooroordeel tegen hen die geen Corpslid zijn. Want gij kent de jongens niet zooals zij hier aankomen, gij ziet ze slechts met het stempel dat hun Delftsche leven op hen drukt. Neem eerst dat stempel weg.

Vrees niet en zet U poorten open!

C. T.

Antwoord

aan den Heer W. M. Roessingh van Iterson.

Het antwoord op mijn debating-overpeinzingen in het S.-W. is van dien aard, dat ik niet nalaten kan, hierop te antwoorden.

1°. Wat de Delftsche burgerij met het bijwonen van vergaderingen der D. S. Debating-Club te maken heeft,

begrijp ik niet, deze staat toch geheel buiten het studentenleven, komt dus niet in aanmerking om lid te worden van een studentenclub, en heeft dus, voor zoover de heer R. v. I. van grenzen voor lidmaatschap spreekt, voor mij in zijn betoog geen beteekenis. Waar gevreesd wordt, dat het karakter der avonden door het opnemen van een groep buitenstaanden zou verloren gaan, zie ik niet in, dat dit geschaad zou worden door het toetreden van een groep mede-studenten, welke toch in hoofdzaak dezelfde belangen hebben, doch vaak van inzicht zullen verschillen, wat zeker het debat ten goede zal komen.

2°. Verder spreekt de heer R. v. I. over de geringe beteekenis van de vrouwelijke studenten voor de Delftsche wereld. Uit den aard der zaak zal de D. V.-S. V. zich nooit kunnen meten met het D. S. C. daar natuurlijk onder \pm 600 jongelui meer begaafde en op den voorgrond tredende personen zullen gevonden worden dan op een troepje van ongeveer 40. Schrijver beweert zelf, de almanakken der D. V.-S. V. getuigen voor mij van goede krachten, maar in de buitenwereld merkt men daar niets van.

Schrijver mag hier niet vergeten, dat ons meisjescorps nog zeer jong en in opkomst is. Het heeft eerst tijd nodig gehad om in zich zelf te groeien (5 jaar geleden telde het nog slechts 20 leden) en viel er in de club zelf, nog zooveel te regelen en tot stand te brengen, dat al onzen tijd en krachten in beslag werden genomen.

Eerst nu begint het oogenblik te komen dat men verwachten mag, dat in ruimere kring van ons iets meer gemerkt wordt.

De heer R. v. I. eischt, dat het meisjescorps zich eerst een plaats moet veroveren in de Delftsche wereld en als maatstaf moet het S.-W. dienen.

Ik geloof dat wanneer we percentsgewijze rekenen, *op dit oogenblik* de meisjesstudenten niet ten achter staan bij hun mannelijke collega's in het leveren van bijdragen voor 't S.-W.

Als maatstaf wil ik ook niet alleen nemen het S.-W., maar nog aanhalen de verschillende studieverenigingen, waarin de meisjes wel degelijk hun belangstelling getoond hebben.

3°. Wat betreft erkenning der D. S. C. en D. V.-S. V. onderling, hiervan heb ik een geheel andere voorstelling als den heer R. v. I., die zich een erkenning slechts schijnt te kunnen voorstellen naar de *letter* der corpswet. *Ik* versta er echter onder, een vriendschappelijke verhouding, welke thans tot stand is gekomen met ons afgeloopen lustrum, in welk opzicht wij dus volkomen zijn tevreden gesteld.

G. H.

Een algemene Studenten Debating-Club.

Nu de kwestie van wel of geen buitengewoon lidmaatschap der D. S. Debating voor vrouwelijke studenten, in het S.-W. besproken wordt, acht ik het gewenscht de aandacht te vestigen op de vraag of Debating nog langer een Corpsver. moet blijven.

Op de vergadering waar de heer Macdonald zijn stellingen verdedigde, hoorde ik een van de debaters zeggen: „Het laat me koud, wie op een verg. van Vrije Studie met me zit te luisteren naar een of andere lezing en wie hier debatteert.”

Inderdaad, het valt niet te ontkennen, dat een band, als tussen de leden van Corps en Soc. Phoenix behoort te bestaan, opdat deze het karakter van gezelligheidsvereniging niet zullen verliezen, voor een vereniging als een Debating-club totaal overbodig is. Hier toch gaat het er om: mening tegenover mening te stellen en te verdedigen. Wie die mening verdedigt laat ons geheel koud.

Het lijkt me verkeerd dat hier in Delft twee Debating-klubs bestaan en een samensmelting tot één Algemene Studenten Debatingclub, waarvan natuurlijk ook de Vrouwelijke Stud. lid kunnen worden, zou een vooruitgang zijn. Immers, hiervan zal het gevolg zijn, dat meer verschillende opinies tot uiting komen, waarbij de betekenis van een Debatingclub slechts kan winnen.

Bovendien, waar het gaat om de bespreking van zaken, die ieder ingeschrevene, zowel Corpslid als niet-Corpslid, zowel mannelijk als vrouwelijk student, belang inboezemen, daar is het buitensluiten van niet-Corpsleden een onrechtvaardigheid, te meer voor de meisjes en de minder finantieelsterkeren, die geen Corpslid mogen of kunnen worden.

Laten zij, die een deel hunner krachten geven aan het bevorderen van de ontwikkeling van hunne mede-studenten door het organiseren van lezingen of debat-avonden, laten zij hun taak zo breed mogelijk opvatten en zich geven aan de hele studentenmaatschappij.

Daar, waar een zoeken naar Waarheid, een drang naar Weten en Begrijpen hoofdzaak is, daar is ieder welkom, daar moeten geen grenzen zijn: daar hebben wij allen elkaar nodig!

Een enkel woord naar aanleiding van het schrijven van de heer W. M. Roessingh v. Iterson kan hier niet achterwege blijven. Hij acht de vrouwelijke stud. van te geringe betekenis voor de Studentenwereld om lid te worden van de D. S. Debating. En dat nota bene omdat de meisjes een „opwekkend middel” nodig hebben om in het S.-W. te gaan schrijven. Ik ben echter van mening, dat de mannelijke stud. nog heel wat van die middelen behoeven, voordat men uit het S.-W. de konklusie mag trekken, dat onder hen geen tekort aan belangstelling in onze gemeenschap bestaat en nog veel meer, voordat gezegd kan worden, dat hier in Delft een opgewekt geestelijk leven heerst. (Zou een zekere werkverschaffing van de kant der T. H. in de vorm van handtekenen, aanvullingstekenen, Beschr. Meetk. enz., enz., enz., hierop ook van invloed kunnen zijn?)

Maar bovendien is er niets tegen „opwekkende middelen”, die iets goeds ten gevolge kunnen hebben, zoals dit met de toelating van de vrouwelijke stud. tot de D. S. Debating het geval is. Als een eerste stap op de weg naar een Algemene Stud. Debatingclub zou dit zeer toe te juichen zijn.

A. F. BAKHOVEN.

Over het buitengewoon lidmaatschap der D. S. Debating Club voor Vrouwelijke Studenten.

Mijnheer Roessingh van Iterson, naar mijn meening hebt gij bij uw schrijven in het vorige S.-W. een paar punten over 't hoofd gezien.

Gij beweert dat de vrouwelijke studenten een geringe betekenis hebben voor de Delftsche wereld en neemt als maatstaf het S.-W.

Hebt gij wel gedacht dat zij, naar haar aantal gerekend, zich wel zoo goed wren als de mannelijke studenten.

Vervolgens hebben de mannelijke studenten een orgaan nodig om, door alle jaren en studievakken heen, voeling te houden.

De vrouwelijke studenten komen bijeen in haar clublokaal en doen daar mondeling de zaken af, hetgeen door haar klein aantal heel wel mogelijk is niet alleen, maar het voordeel heeft dat het debatteeren spoediger afloopt dan dit door middel van het S.-W. geschieden kan.

Wat de werkelijk litteraire stukken betreft, hebben zij gelijk die voor zichzelf te houden als de anderen absoluut geen toenadering toonen?

Wat bedoelt gij met de woorden: „De vereeniging heeft „aan zichzelf genoeg en zou dus alleen overgaan tot het „opnemen van een nieuwe groep leden, als zij daardoor „zeker was een aanwinst te maken en daarbij niet haar „karakter in te boeten?”

Bedoelt gij er mee dat de tegenwoordige toestand der D. S. D. C. de ideale volmaaktheid nadert? Zoo ja, in welk opzicht dan? Wordt er gesproken over alle mogelijke onderwerpen? Of is het debat zoo uitmuntend dat gij bang zijt, dat dit bij opneming van een nieuwe groep verloren zal gaan?

Geloof gij derhalve dat de vrouwelijke studenten, welke reeds eenige jaren met het Delftsche studentenleven en-zijn in aanraking zijn geweest, minder in staat zullen blijken te debatteeren, dan de eerste jaars, welke gij zonder slag of stoot in uw midden opneemt?

Uit de regels der redactie in het voorlaatste S.-W. welke gij aanhaalt, meent gij een tekort aan belangstelling van de zijde der dames te constateeren. Zou het niet mogelijk zijn dat de redactie het standpunt van de dames had doorzien, en begrepen dat zij de eerste officieele stappen doen moest om zich de medewerking der vrouwelijke studenten te verzekeren?

BRUNO.

Causerie naar aanleiding van het eerste Lustrum der D. V. S. V.

Als er feest gevierd wordt in Delft ben ik altoos gaarne van de partij. En zieden kan ik van toorn als er dingen zijn die mijn aanwezigheid verhinderen. Ik heb verder de gewoonte Vrijdags het S. W. te lezen. En ziet welk vreese-

lijke droevenis moest zich in mijn hart vormen. Daar is feest in Delft en ik arme mag er niet bij zijn. Ik begin van toorn te zieden. Waarom niet? Omdat ik een man ben of tenminste alle eigenschappen heb die nodig zijn om er een te worden. Deze reden kalmeert mij. Ik ga daar kalm over nadenken. Deze fuifontzeggende reden is voor mij een geheel nieuwe. Ziek zijn, afwezig zijn, op visite zijn, gezakt zijn, platzaks zijn, deze redenen zijn mij bekend helaas maar man zijn neen, dat stemt tot nadenken. Even voel ik lichte lust ontstaan om een meisje te worden voor een week maar, maar als ik dan bedenk welke groote offers ik daarvoor brengen moet naar costumière, coiffeur, enz. enz., dan val ik terug in mijn stoel waarin ik mij had opgericht en prevel: „jongen neen je kunt geen meisje zijn.” Ga jij in je eentje op je societeit zitten en stel je de diners en soupers en wandeltochten voor van het feest der liefalligheid, stel je al die charmate gesprekken, gesprekjes, lachjes, kwinkslagen, misschien een enkele mooie blinkende traan, voor en bestel in je eigen onliefalligheid een bittertje en denk er over na wat je doen zoudt als meisje was.

„Ja wat zou je doen als je een meisje was?” Ik begin er over na te denken. Ik zou blond haar hebben goudblond en veel en grijze oogen van een weemoedige uitdrukking maar die werden tot vonkelende sterren als de vreugde zich plooid langs de teere lijnen van mijn aangezicht. Ik zou ook ernstig en koud kunnen zijn en de zachte lijnen van mijn gezicht zouden toenemen in vormen van kracht en mijn oogen zouden daar zijn als een uitstralende bron van fiere en moedige gedachten.

Ik zou groot zijn en slank en ongeëvenaard zouden de nobele lijnen van mijn figuur zijn. In alles zou ik schoonheid betrachten. Iedere beweging van mij zou zijn een aaneenschakeling van een oneindig aantal liefallige houdingen, die ieder voor zich slechts hun weerga in een sprookje zouden vinden. Van mijn handen zouden boekdeelen te schrijven zijn mijn voeten zouden niet te beschrijven zijn als zij in hun subtiele veerkrachtige kleinheid mij geruischloos zouden voeren langs de boomen wier schoonheid ik begreep.

Schoonheid wilde ik begrijpen overal en geheel mijn wezen zou zijn als een weerkaatsing van louter schoonheid. Ik zelf zou niet door een penseel zijn weer te geven. Mijn houding bij het rozen plukken zou iedere beeldhouwer de grenzen aan zijn kunst gesteld doen voelen, mijn praten zou zingen zijn in wondere toonen en mijn denken dat was muziek. Ik zou willen leven in een koele ruimte van bloemen en geuren en die ruimte zou mij opnemen als een deel van haar. Ik zou een zijn met die bloemenruimte.

Maar wat zouden de menschen om mij doen. In mijn kamer zou doorklinken de klank van snaren en amoreuse liederen voor mijn ramen gezongen door gelederen van jonge en oude mannen. Dof klinken onophoudelijk daar door heen de plonsen in de gracht van hen die zonder mij niet kunnen en de snaren worden overstemt door de salvo's van revolvergeschoten van hen die liever sterven dan zich mijn bloemenruimte te moeten ontzeggen, en als ik des anderen daags ontwaak dan is de stadsreiniging (die sinds ik daar woon er een afdeling lijkopruijing heeft bijgekregen) al 2 uur bezig met straat en gracht voor het verkeer weer geschikt te maken.

Ik zou weenen om die dooden die vallen omdat zij niet zelf kunnen scheppen om zich zelf een alles lavende ruimte van schoonheid.

Plotseling wordt ik wakker geschud door een wreede onzichtbare hand „de realiteit”. Wat moet jij met je mooie meisjes denk daar een andere keer over als je de tijd heb. Schrijf nu over wat je schrijven wilt en verveel mij niet met je vrouwelijk ideaal.

Technisch meisje-studentje. Lijn plat vlak, ruimte bloemen..... Neen ik mag het niet neerschrijven ik kan het nog niet omdat ik het niet weet.

Maar wat ik zeker weet is dat wij voor een juiste beschouwing eerst los moeten worden van onze traditie ingegeven begrippen omtrent de vrouw. Immers wanneer wij van jongs af aan leerden eer te bewijzen aan het zwakke geslacht wanneer wij voor haar deden het werk wat wij voor haar te zwaar vonden. Als wij staan gaan om haar te doen zitten dan kan het niet anders of de indruk daarvan op ons begrip vrouw moest zich vormen totdat van een hooger wezen, een wezen dat hooger was dan wij, dat wij moesten hoeden tegen alles wat leelijk, droef, en ellendig was en dat geboren was om te leven enkel en alleen in de glans van het vrouw zijn.

Eeuwen lang heerschte dit begrip en kon het anders, dat ten slotte alles wat een man doen kon nog niet paste voor

een vrouw, dat veel arbeid tot nut van het algemeen voor de vrouw te zwaar werd geacht en haar vriend bleef helaas zeer ten nadeele dikwerf van een juist resultaat.

Daarom geen idealisme meer in vrouwelijke richting geen overschatting, maar gelijkheid. Mannen en vrouwen gelijk en op dezelfde beschouwd dat is wijze waarop ik meen dat de studeerende meisjes van dezen tijd moeten worden beschouwd en als ik uitlatingen van de weinigen die ik er over sprak naga, geloof ik ook dat dit de wijze is waarop zij zelf beschouwd wenschen te worden. Altijd in zekeren zin want eenige gewoonten moeten in zwang blijven, gewoonten gewettigd door gewone beleefdheid, die ieder weldenkend mensch eigen zijn en ingegeven worden door de naastenliefde.

En in die geest beschouwd hebben wij achting voor die meisjes die hun zusters voorgaan op de weg van de wetenschap die eenmaal brengt het licht, in die geest beschouwd, juichen wij toe iedere vermeerdering van het aantal wetenschappelijk onderlegde vrouwen en juichen wij ook als er een feest gevierd wordt door de meisjes die nog bewandelen het hobbelige pad der vorming, maar die hun doel zullen bereiken en wellicht met grooter zekerheid dan wij. Want hoe wij ook de traditie willen oordeelen zeker is dat hunne opvoeding een betere waarborg geeft tegen een rumoerig gejaagd leven dan de onze.

Nog zijn er velen onder ons die het met lede oogen aanzien, die zich niet los kunnen maken van de poëzie die zij willen zien in alles wat vrouw is. Zij doen wel concessies want zij wilden wel in alle studeerende meisjes letterkundigen zien, dat past zich aan hun idee. De vrouwelijke arts die liefderijk verpleegd met zachte hand, dan vallen zij in aanbidding neer, maar dezelfde die een been amputeerd dan vallen zij geheel achterover en worden bezwijmd weggedragen. Hier ligt de poëzie ook veel dieper. De advocate die in bloemrijke taal haar cliënt verdedigt, de baret op de donkere lokken, zij vallen weer op de knieën. Maar de vrouwelijke kantonrechter die een vonnis velt geeft weer akelige bezwijming.

Zoo zijn velen voorbeelden aan te halen. Maar hier in Delft dan. Techniek en vrouw zijn, zoo velen vinden dat nog ongerijmd en kunnen de poëzie niet vinden die behoort bij het meisje zijn. Ik vindt die poëzie wel en wel juist in Delft uit een oogpunt voor vrouwenstudie. Want zelfs al schakelen wij het middelbaar onderwijs uit, dat velen zal tot zich nemen, dan blijft nog over zooveel waar de Delftsche vrouwelijke ingenieur zich aan geven kan in haar volle vrouwelijkheid. Bonbons Chocolate en ach heerlijk beeld een jonge vrouw in geweide wolken midden in een parfumbabriek. Maar het meeste sympathie gevoel ik voor de bouwkundige, die ijverig werkt en leert om eenmaal zooals het muschje een nestje te bouwen, een warm nestje sprekend van smaak en beschaving waarin het een genot moet zijn om te vertoeven en gekoesterd te worden. Als ik zoo'n bouwkundige zie, 't zij ze een keldertje, een keukentje of een dakkamertje teekent of in slanke lijnen van schoonheid haar geest in een gevel weeft, dan denk ik aan een oude en ware zang, zooiets van

Meisjes zijn de lust van 't leven

Zijn de bloemen van mijn hart.

J.

Wetenschap en Wijsheid.

Wetenschap.

In het redactioneel gedeelte van No. 3 van het S. W. betoogt de redactie, dat zij het S. W. zooveel mogelijk wil doen zijn een afspiegeling van de Delftsche wereld en dan ook aan iedere uiting in het blad gaarne gastvrijheid verleend.

In No. 4 heeft dan de heer J. Ingerman zich geroepen gevoeld, onder de rubriek „Wetenschap en Wijsheid” zijne wijsheid te verkondigen. De eigenaardige wetenschappelijke methode, welke genoemde heer schijnt te volgen, geeft mij aanleiding hier en daar een opmerking te maken.

De heer I. schrijft: „De meeste (mensen) zijn niet in de gelegenheid voldoende elementair kennis op te doen, anderen zijn niet in staat den wetenschap te beheerschen”: zeker dat blijkt dikwijls. Verder zijn er nog mensen, die maar de een of andere theorie huldigen uitsluitend omdat die iets nieuws geeft, „terwijl de groote massa met hun gebrek aan elementaire kennis van een eigen meening op te bouwen, gemakkelijk een leider volgen”, dit alles wordt ook dikwijls waargenomen.

Tot zoover ben ik het dus geheel met den heer I. eens. Ik wil hierbij echter nog de opmerking maken, dat het voor bovenstaande groepen van menschen maar gelukkig is, dat er nog van die „kerkelijke heerschzuchtigen” zijn.

Genoemde personen toch kunnen, indien hun pedanterie ze niet weerhoudt aan te nemen wat hen door dergelijk leider o.a. op grond van diepgaande studie als waar en zeer waarschijnlijk wordt medegedeeld, de overtuiging hebben, hun beschouwingen te hebben gericht naar de aanwijzing van personen, die blijk hebben gegeven, wel de wetenschap te beheerschen. Des te zekerder kunnen ze zich aan dergelijke leiders toevertrouwen wanneer de laatsten bewijzen geven hun eigen belang geheel ter zijde te stellen door zich op te offeren en weinig voldoening te oogsten.

Verder nog het een en ander naar aanleiding van de conclusie welke de heer I. uit zijn wetenschappelijke onderzoekingen gemeend heeft te moeten trekken; deze zijn werkelijk niet gering, o.a. „Het meerendeel der Christenen kent twee Goden” enz.

Als wetenschappelijk man zal de heer I. toch zeker wel werken geraadpleegd hebben, geschreven door menschen, die behooren tot de richting, waarvan hij iets wenschte te weten. Hij heeft dan toch bedroevende resultaten gehad en ik wil hem daarom vooreerst een boekje aanraden waaruit hij, zonder er veel tijd aan te behoeven te besteden, de meest elementaire kennis kan opdoen omtrent den katholieken godsdienst. Hij koope voor de somma van 10 cts. (deze raad is minstens als de heer I. reeds 1001 maal gegeven) het R. K. Catechismus boekje.

Dit werkje is niet door een willekeurig priester in elkaar gezet, maar de inhoud is, nietegenstaande het slechts bedoeld kinderen van 7—12 jaar de meest elementaire begrippen te geven van de katholieke godsdienst, door de hoogste kerkelijke autoriteiten vastgesteld. Ik maak deze opmerking, omdat de heer I. volgens wetenschappelijke methode, overtuigd zal willen zijn, zijn wetenschap op te doen aan de bron.

In genoemd boekje zal hij leeren, dat de katholieken evenals de anderen christenen slechts één God erkennen, verder, dat de katholieken noch Maria als Godin, noch de Engelen en Heiligen als halfgoden beschouwen. Ook aangaande de Drieëenheid kan hij de juiste opvatting daarin vinden.

De heer I. behoeft zich met deze toelichtingen geenszins tevreden te stellen; over elk der bovengenoemde punten bestaat een uitgebreide litteratuur; ik kan hem o.a. ten eerste aanraden: Joly „Psychologie des Saints” eens te lezen.

Dat de Grieksche en Romeinsche wijsgeeren de Godheid werkelijk als een hoogere macht beschouwden, van wie al het bestaande afhankelijk was en niet als een „symbool” een uitdrukking die me hier trouwens niet geheel duidelijk is, kan ik misschien door een paar citaten aantoonen.

„Denn da nichts von ungefähr entsteht, so sagt uns das Bestehen, die Schönheit, die Zweckmässigkeit der Dinge, dasz es einen Gott geben musz. Alles also, was mir erblicken und erleben, Erde, Sonne und Gestirne, den wunderbare Kreislauf des Weltalls, der regelmässige Wechsel der Jahreszeiten, ist eine beständige Predigt für uns, an Gottes Dasein zu denken.” Plato.

„Gott als dem natürlichèn Herrn und als dem von welchen wir die grösste der Wohltaten, das Sein, Haben, gebührt Ehre, und zwar so grosse Ehre, dan wir ihn diesen wie genügend erweisen können”. Aristoteles.

„Aber wenn die Natur das Gute und das Böse bestimmt so kommt dies nur daher weil wir durch die Freigebigkeit des Göttes also ausgestaltet sind”. Cicero.

„Der Weise gesteht, das er sich selber nicht genüge, um sich zu Seinem Ziel emporzuarbeiten und anerkennt, dan ihm eine höhere Macht die Hand von ober reichen müsse, uns ihn zu dessen Erreichung zu verhelfen”, Seneca.

De heer I. meent het toppunt op wetenschappelijk gebied gevonden te hebben in het filosofische stelsel, dat de Godheid als „hypotese” missen kan en is dan vol bewondering voor Ernst Haeckel. De heer I. zal bij zijn Haeckel-studie zeker ook wel nota genomen hebben van hetgeen Schmutzer over Haeckel schrijft?

Intusschen is het de vraag of de bovengenoemde „hypotese” niet deugdelijker is (ik raad de heer I. het causaliteits-probleem eens nader te bestudeeren) dan de methode een geheel stelsel op te bouwen op een ervaringswet, omdat tot nog toe de heer I. geen uitzondering op die wet is tegengekomen. Alweder geef ik hem in overweging de laatste jaargangen van Chemische tijdschriften eens door te zien. Hij vindt dan misschien hetgeen een Engelsch scheikundige van naam, naar ik mij herinner, Rawsay of Rutherford met betrekking tot de wet van het behoud van massa heeft gemeend te kunnen constateeren.

Dat ten slotte de Christelijke wereldbeschouwing zeer goed vereenigbaar is met de wetenschap, zal de heer I. blijken uit het lezen van K. A. Kneller's: „Das Christentum und die Vertreter der neueren Naturwissenschaft”.

Slikkerveer.

M. S. M. TROOSTER.

(Zie verder Tweede Blad).

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 2 NOVEMBER 1911. No. 5.

Gedachten en Gedichten.

Klacht van een Technoloog.

Ik ben zoo moe, ik zou wat willen rusten,
Maar 't leven jaagt mij voort en duwt en dreigt en dringt,
'k Zou willen varen langs azuren kusten,
Wijl mij de zee heel zacht in sluimer zingt

O, kon ik gaan waar waaierpalmes wuiven,
En daar mij weten een gebiedend vorst,
Wien een slavin meloenen reikt en druiven,
En koelen wijn, tot laving van mijn dorst

Maar ach, wat nood; gansch eenzaam neergebogen,
Zwoeg ik voor een tentamen dag en nacht;
Geen morgen rees voor mijn vermoeide oogen,
Die niet weer nieuwe kwelling van formules bracht! . . .
Herfst 1911. φ.

Zoeken.

„Waarom kwaamt gij zoo laat vrouwken? Waart gij een
paar jaar eerder voor mij verschenen, mijn propjes had ik
al lang”, zal menigeen tot zich zelf kunnen zeggen.

En ook dit:

„Ik zocht, en dacht na over iets, dat mij kon steunen,
iets wat mij grond van werken gaf. Ik las, sprak met mijn
vrienden, over de wereld, waarom wij hier waren, wat wij
hier doen moeten.

„Werken en vooruit komen”, werd er gezegd.

Maar deze werkdrang had geen vat op mij: ik moest
toch iemand of iets hebben voor wien of waarvoor ik iets
deed. Ik kon maar niet zoo zonder grond aan het werk
gaan. Moesten we maar om den wille van ons brood, dit
voelden we in onze gelukkige jeugdige onbezorgdheid van
student zijn nog niet.

En verder zocht, wroette en vond ik niets. Mijn geest
bleef in onrust, Mijn werken leed aan groote ongedurigheid.
Zoo kon ik maar niet bereiken, dat heerlijk kalme, met een
vast doel voor de oogen werken.

En plotseling verdween mijn twijfel en werd mijn geest
rustig, toen gij kwaamt, vrouwken. Waarom moest dit zoo
lang duren, heb ik zoo slecht gezocht, of hebt gij niet mee
geholpen? Ach, dat de Delftenaar wat meer geluk met het
zoeken, het vrouwken wat mee wou helpen.

DUPLEX.

Delftsch Studenten-Corps.

„Caricaturen van verre en nabij”.

Als vijfde-jaars scheikundig
Ben ik alom bekend,
Mijn stukken en gedichtjes
Getuigen van mijn talent.

Mijn heerlijke gedachten,
Zoo tintelend van verstand,
Die bied ik aan een ieder,
Met eeuwig milde hand.

Ik heb reeds heel veel bijval,
Zelfs lauweren vergaard,
Maar als een werk'lijk dichter
Bleef 'k ned'rig steeds van aard.

Voor de damesstudentjes,
Die schatten mij zoo hoog,
Omdat 'k ze in mijn verzen,
Tot schreiens toe bewoog,

Als 'k zong van mijn bruischende liefde
En van mijn minnesmart,
Van de zee mijner brandende hartstocht,
Of van mijn gebroken hart.

Maar van de critiek der dwazen,
Die mij niet kunnen verstaan,
Die mijn vernuft bespotten,
Daar trek ik mij niets van aan.

Want 'k voel me waarlijk dichter,
Ja 'k ben een heusch genie,
In d'amoureuze dichtkunst,
Zoek ik mijn evenknie.

Zoo zal ik blijven dichten
En zeker na mijn dood,
Zal 't oordeel zijn der menschheid:
„Hij was als dichter groot”.

JOR HAHN.

Eerstvolgende vergadering der Delftsche Studenten Debating-Club.

Zooals reeds werd aangekondigd zal op 8 November a. s.
te 8 ure 's avonds **Mr. A. Heringa** stellingen verdedigen
over het **Internationalisme en de Vredesbeweging**. Gelijk
men uit de hiervolgende afdruk der stellingen kan zien,
betoogen deze de waarschijnlijkheid, wenschelijkheid en
mogelijkheid van den wereldstaat, en schetsen er den omvang,
de aard en de voorwaarden van. Ten slotte vat de inleider
het practisch doelmerk van zijn betoog samen in een
stelling over de roeping van ons vaderland.

Deze laatste: de stelling over een einddoel der nationale
politiek, die hoopt richting te geven aan een overigens vrij
verwarde staatkunde, zou al voldoende zijn om bij den
aanstaanden ingenieur, die toch ook de aanstaande leider
van onze natie zal zijn, belangstelling op te wekken.

Wanneer daarbij echter komt een exposé van de ont-
wikkelingsgang der internationale organisatie, waarvan de
bizarigheden hier al te zeer onbekend zijn, dan is er zekere
kortzichtige onverschilligheid noodig om zich hiervan niet
te willen laten op de hoogte stellen. Of wel, de tegenstanders
a priori meenen het niet te moeten wagen zich te laten
overtuigen, of zij komen op om te protesteeren tegen deze
„hoogste Staatsidee” of tegen een zoo nieuw beginsel als
de door prof. v. Vollenhoven ten vorige jare gepropageerde
„internationale politie.”

Al te zeer zou het ons verrassen als het bleek dat er in
Delft niets dan voorstanders waren van zoo vooruitstrevende
beginselen. En zelfs die zouden wellicht nog veel onbekends
te hooren krijgen bij de verdediging dezer stellingen.

STELLINGEN:

I.

Het Internationalisme is uiting van het maatschappelijk
evolutie-proces, dat in laatste instantie betreft de vervanging
van de internationale anarchie door wereldorganisatie.

II.

In economisch, cultuurhistorisch, staatsrechterlijk en
staatkundig opzicht zijn wereldstaat en wereldrijk de be-
lichaming der hoogste staatsidee.

III.

De vreedzame reglementeering van den oorlog voert
logisch tot rechts-organisatie van den vrede; het volken-
recht zal van complex-regelingen ter humaniseering van
den krijg uitgroeien tot internationaal verkeersrecht en
wereld-constitutie.

IV.

De internationale rechts-organisatie zal langs den geleide-
lijken weg van associatie van gemeenschappelijke belangen
ten slotte uitloopen op een op vrije overeenkomst berus-
tende federatie van gelijk-gerechtigde soevereine staten.

V.

De komende wereldordening eischt, behalve het bestaan
van een gecodificeerd volkerenrecht met een-alle-geschillen-
omvattende internationale rechtspraak, tot zekerheid van
de bij tractaat overeengekomen naleving der uitspraken,
als onmisbare sanctie, een internationale politie; deze is
noodzakelijke voorwaarde voor een toekomstige „ontwape-
ning”, die niet de eerste, doch de sluitsteen moet zijn van
de vredesbeweging.

VI.

Nederland's roeping ligt op het gebied van het Inter-
nationalisme.

—o—

De volgende vergadering zal waarschijnlijk te half acht
aanvangen.

Smadelijk.

Avond aan avond wordt in Scala het Delftsch Studenten Corps beleedigd, steeds weer verschijnt op het doek de beschuldiging dat de leden van het D. S. C. zich in 't openbaar onbehoorlijk gedragen.

Avond aan avond wordt in Scala ten koste van het Delftsch Studenten Corps reclame gemaakt. Om het Haagsche publiek te believen, wordt getoond dat men die Delftsche studenten wel aandurft, al zijn het nog zulke rijke en chique heertjes.

Avond aan avond zijn er weer leden van het D. S. C. die dit alles met een glimlach aanzien. Tot daar twee willekeurige Corpsleden zijn opgestaan en hun verontwaardiging hebben gelucht; de wijze waarop, men kan het onhandig of onverstandig noemen, het optreden op zichzelf verdient hulde.

Bij dit alles rijst één vraag, één akelige vraag in ons hoofd op: Wat is toch de taak van de Senaat van het Delftsch Studenten Corps?

C. T.

Uit het Doelenzaaltje.

'Is een merkwaardig iets die fotokunst!

Voorals je zelf zoo'n weinig in die richting bent bezig geweest en ook wel eens een kwassie artistiek product met voorbedachten rade gemaakt hebt of... bij ongeluk ontwikkeld kreeg, en dan van je eigen amateurfotografisch standpunt zoo'n tentoonstelling van pionierswerk beschouwen gaat.

De een zoekt het in de grootte, steeds maar vergrooten, zooals daar een heele verzameling van den heer W. Husselman hing, door de vergrooing uit hun verband en belichting gerukt.

Een ander in allerhande kunstige, kleurige, gewild sombere uitwerkingen zooals Van Nijendaal ons te zien gaf, een kunstige „plaat" in zijn „In de zandheuvels bij Leersum", een sombere zeer onevenredig afgesneden vergrooing als „Regendag", een gewilde kleur in „In de ruïne Duinstede".

Dan vinden wij er twee, Mej. Helena Goude en de Hr. Claming die uitsluitend hun krachten op portretten probeeren en op allerlei wijzen dit streven uiten. Maar wat moeten wij, toeschouwers, daarmee, lijkt 't? lijkt 't niet? spreekt er het karakter in houding of gelaatsuitdrukking uit? of moeten wij deze foto's als wonder der techniek of b.v. als „mooie kop" beschouwen? Dit laatste gelukte ons bij deze portretten al heel slecht.

Zoo vinden wij er veel kunstigs, misschien wat minder als vorig jaar, maar toch nog te veel, te veel van dat gewilde. Het goede komt er door in gedrang, wordt door het effectbejagende van het andere zoo licht weggedrongen en toch er waren goede, zeer goede foto's zelfs.

Nog zie ik het prachtige stemmingsbeeld van Swart „In de mist", voor mij, een doodgewone zolderschuit door een man voortgeboomd, de achtergrond een stadsbrug, maar dat alles gegrepen uit den mistigen morgennevel zelve.

Evenzoo was het „Mistige morgen" van Bressenbrugge een mooi voorbeeld van een juist getroffen vergrooing. Daar naast waren andere vergrooingen als „Stilte en verlatenheid" en „Landschap" van Roodenburch, „Park" en „Dreigende wolken" van P. van Haaren, alle verschillend van onderwerp, maar alle een treffend beeld gevende.

En dan ten slotte wanneer men lang genoeg rondgekeken had, wellicht evenals wij pas bij ons tweede bezoek „ontdekte" men de enkele eenvoudige foto's, weggedrongen door al het andere, niet geschikt voor tentoonstellingen; meer mooi, gevende wat de natuur zelve was, mooi door hun eenvoud. Hebt Gij „In de keuken" en „Sprokkelen" van Bressenbrugge, „Oud hoekje" en „Maasgezicht" van Swart gezien bij uw bezoek? Zoo niet, dan zaagt Gij weer niet, wat de fotografie U werkelijk geven kan!

Niet dat wij daarmee alle verdere ontwikkeling verwerpen, neen, het is mogelijk door vergrooing of anderszins een foto hogere waarde te geven en het bewijs zelve was aanwezig in den vorm van het reeds genoemde „In de mist" van Swart. Hoewel een vergelijking niet wel mogelijk is, achten wij dat in zijn eenvoudig zwart lijstje het hoogste. Maar zou het zoo'n toeval zijn dat dezelfde man in zijn „Oud hoekje" zoo'n keurig direct afdrukje gaf?

Veeleer wijst zulks er op dat slechts hij die de directe opname, het treffen en grijpen van een beeld, machtig is, zich aan verdere procedé's moest wagen, een beginsel waar maar te veel in de fotografische wereld tegen gezondigd wordt, gezien ook weer deze tentoonstelling.

Wel hebben de amateur-fotografen hun best gedaan het allen bekende groenenkroegje onherkenbaar gezellig te maken. Te meer is het daarom te betreuren dat de belichting daar zelfs op een zonnigen herfstmorgen zoo slecht is.

Het zou ons niet verbazen, indien een volgend maal de tentoonstelling weder in de zoo eigenaardige omgeving der Korenbeurs werd geplaatst, waar bovendien in plaats van het bezwaar van de korte openingstijd nu de betrekkelijk afgelegen ligging — voor zoover men daar in Delft van kan spreken — trad.

Maar al doende leert men. Het zou zonde en jammer zijn wanneer deze keurige praestatie der amateur-fotografen, die daarmede op schitterende wijze den naam van het D. S. C. hoog houden, niet telken jare meer succes had.

Weekverslag.

Het gaat hier hoe langer hoe mooier. Overal is vooruitgang te bespeuren. Het weeshuis bijv. Daar is de S. W.-redactie eens heengetogen. Over het plaatsje, het stoepje, door allerlei hoekjes en gangen inspecteerden zij de groote vooruitgang. Waar eens de weezen toefden, groeien nu de gas- en waterpijpjes tot zij hun volle wasdom bereikt hebben. Dan zullen de T's werkelijk kunnen knoeien.

Dan heb je nog de besturen daar gaat alles puik. Of het bestuur deugt of niet deugt dat komt er in dezen tijd van vooruitgang, van beschaving, van steeds groeiende nadeelige saldo's niet meer op aan. Of de vereeniging over een jaar of over twee jaar op zijn g.t. ligt kan niemand meer iets schelen. Als ze maar lollige dronken bestuursvergaderingen gehad hebben dan is de rommel in orde. (Punten van bespreking op deze vergadering aanbevolen zijn: Tripoli, het coilibaat van de priesters, de militiewet, en eenige andere onderwerpen. De nadeelige saldo's worden beslist afgeraden.)

Wat heeft de goede God de Heer . . . ng. rm. n. toch gedaan, telkens weer ontkent hij het bestaan van God. Nu lieve jongen wij gelooven het nu langzamerhand wel. Vooral als je met $\sim \times \sim$ aan komt zetten van Leibnitz enz. zal het wel waar zijn. Denk er echter aan dat je niet te vaak zulke onzin oppent, anders geloof je zelf ten laatste nog dat het waar is.

Die boom zal Balthazar Gerards zeker ook nog wel in zijn herfststemming gezien hebben, al was hij zeker een honderd jaar oud.

Enkele dagen geleden was het een droevig afscheid aan de trein naar Tripoli. De S.W.-redactie deed haar speciale oorlogscorrespondenten uitgeleide. Als ze maar niet in Parijs blijven hokken en vandaar de censuur ontkomen. De redactie is van plan hen een speciale detective na te zenden.

De Turksche regeering vraagt zandruiders, zou dat niet iets voor Caroussel zijn? Daarnaast wordt ons echter van Italiaansche zijde verzekert, dat de president van Caroussel reeds zich en zijn kameel heeft aangeboden, er zou een escadron Delftsche kameelruiders gemobiliseerd worden. No. 140 is op komst!! Oh die schoonmama's! Heel Delft in rouw!

DELFTSCHE STUDENTEN-ALMANAK 1912.

De Commissie tot redactie van den Almanak maakt bekend, dat het aantal inzendingen zeer klein is en verzoekt daarom een ieder dringend om medewerking.

De uiterste termijn voor inzendingen is bepaald op Zaterdag 11 November e.k.

Vereenigingsverslagen en bestuursopgaven van dispuutgezelschappen worden ingewacht vóór 11 November e.k., evenals opgave van repetitoren.

De Commissie tot redactie van den Almanak verzoekt een ieder (vanaf 4 November) spoedig naam, adres, vacantiadres (telefoonnummer) te willen invullen in de daartoe bestemde lijsten, waarvan één exemplaar den geheelen dag ter teekening ligt bij den Heer J. Waltman Jr., Binnenwatersloot 33, en het andere tot 4 uur 's middags op het Hoofgebouw, na dien tijd op de Societeit Phoenix.

Delftsche Studenten-Bond.

Delftsche Studenten Debating-Club „Logika”.

Op de vergadering van Donderdag den 26sten October, hield de heer A. Boeken een Voordracht in stellingen over: „Volkskunst”. Hij verdedigde namelijk de volgende stellingen:

„Volkskunst is een overgangsvorm tusschen natuur en kunst”.

„Bij de ontwikkeling der menschheid is de Volkskunst gedoemd onder te gaan”.

Nadat spreker het terrein der Volkskunst eenigszins had afgebakend, wees hij op de overeenkomst van deze in de Natuur, in zooverre deze Natuur in haar scheppingen schoonheid voortbrengt. Hierbij kwam het feit ter sprake, dat de volkskunsten geheel van de door hen voortgebrachte schoonheid als schoonheid, onbewust blijven, en de traditie in de volkskunst, welke spreker, ter illustratie, vergeleek met de uiterst langzame evolutie in de levende natuur.

Aan de andere zijde toonde hij verscheiden punten van overeenkomst van de Volkskunst met de vrijere kunst aan, o. a. de bewustheid van den wil tot voortbrengen, waarna spreker de Volkskunst in verband met de ontwikkeling der menschheid, met de bevrijding van den menschelijken geest beschouwde, bij welke ontwikkeling, de volkskunst, als zijnde, gedeeltelijk nog onbewuste natuur, en gedeeltelijk onvolgroeide kunst, ten onder zou moeten gaan. Aansluitende bij dit laatste, wees spreker nog op het verval der Volkskunsten in de 19e eeuw, dat hij in verband bracht met de ontwikkeling der machine.

Na een uitvoerig debat, waarbij door tal van debaters verscheidene onklarheden in spreker's betoog werden aangetoond, bleek bij de stemming, dat de vergadering de eerste stelling aanvaardde terwijl de tweede afgestemd werd.

In de daarop volgende huishoudelijke vergadering werd het bestuur als volgt samengesteld:

H. Strang,	Voorzitter.
A. Baars,	Secretaris.
J. Tukker,	Penningmeester.
W. Siccama,	Vice-Secretaris, Bibliothecaris.

D. V. S. V.

Ons lustrum.

De feestvreugde is afgelopen.

De meisjes-Studenten zaten Maandag-ochtend weer op het college, en gingen het laboratorium binnen, om met een zucht de half-vergeten bekersglazen weer uit de kastjes te voorschijn te halen.

Het leek alsof er niets gebeurd was.

Maar wie op het clublokaal kwam, zag er de overblijfselen van een groot feest: verwelkende bloemen, en geschenken, die nog geen plaats hadden gekregen, en die nu vreemd opvielen tusschen de alledaagsche orde der dingen. We hebben immers een oogenblik nodig, om aan het nieuwe te wennen, gelukkig maar een kort oogenblik; één theeuurtje, en we voelen ons thuis, bij onze nieuwe theetafel, ons nieuw vloerkleed, onze nieuwe klok, de mooie groote Rozenburgvaas, en de etsen in eikenhouten lijst.

Het is een heerlijk feest geweest, die viering van ons eerste lustrum, een tijd van samen genieten, van je één voelen met elkaar en met meisjes, die je wel nooit gezien hebt, maar die toch je zusters zijn in denken en voelen, in haar geheele levensopvatting.

En verder hebben we gezien, hoeveel vrienden en vriendinnen we hebben buiten de studentenwereld, hoe velen sympathie gevoelen voor ons troepje, dat zich samen een weg door het leven baant, en steun zoekt bij elkaar.

Onze receptie was dan ook een schitterend begin, een begin, dat je meteen al in de stemming brengt en je verlangend doet uitzien naar de genoegens, die nog volgen zullen. Het is zeker ten deele daardoor, dat het diner zoo in alle opzichten geslaagd mag worden genoemd. Als je je aan de lange tafel voorover boog, en aan beide zijden die vroolijke rij meisjes zag, allen in 't wit, rose of lichtblauw, dan kreeg je een oogenblik het idee, of een paar evenwijdige spiegels die bijna eindeloze reeks te voorschijn riepen.

Vroolijk speelde de muziek, en opwekkend klonken de hartelijke toespraken der verschillende presidenten.

De „clou” van den avond was een opera, door een oudlid der D. V. S. V. gedicht. Niet alleen droeg het stuk door zijn geestigen inhoud verbazend veel tot de feestvreugde bij, ook de vertolking liet niets te wenschen over.

De eerste dag van ons lustrum-feest was in één woord allergezelligst.

De tweede dag bracht genoegens van heel anderen aard, n.l. een wandeltocht en déjeuner op het kasteel Oud-Wassenaar.

Het was een prachtige morgen. We liepen over de ritselende, bruine blaren met hun prikkelenden herfstgeur, we dwaalden door de breede lanen van het landgoed. Om één uur begon de lunch in een smaakvol ingerichte zaal van het kasteel.

De stemming was weer uitstekend. Wat gaf het of de lucht al grauwer en grauwer werd, dat door de gekleurde bovenramen steeds zwakker licht viel, en het terras langzamerhand ging glimmen en spiegelen! In de zaal deed het elektrische licht, achter de kroonlijst verscholen, alles des te vroolijker schijnen. En ook deze vroolijke stemming ging niet verloren, toen we helaas niet te voet konden terugkeeren maar in rijtuigen gepakt, het station van den electrischen trein bereikten.

Op het programma voor den laatsten dag stond verder vermeld om 11 uur 's morgens een gecombineerde bestuursvergadering, gevolgd door een lunch, en 's middags een tea voor genoodigden op de club. Tijdens deze feestelijkheden had een wedstrijd plaats in het voorstellen van boekentitels of het weergeven van episode's uit boeken. 's Avonds bij het eindfeest maakte de jury, bestaande uit vijf presidenten, den uitslag bekend, door aan de U. V. S. V. den prijs toe te kennen, in den vorm van een ets, en wel voor de artistieke wijze waarop eenige meisjes dezer vereniging den almanak der D. V. S. V. allegorisch hadden voorgesteld.

Hoewel de A. V. S. V. niet bekroond werd, was haar idee toch ook heel origineel. Zij stelde namelijk voor het stuk uit Dickens' „Old Curiosity Shop”, waarin de kleine Nelly de geschiedenis der wassen beelden achter elkaar moet leeren opdreunen. Voor de costumes was heel veel zorg gedragen.

Op het eindfeest hebben allen zich heel veel moeite gegeven, zelf iets te vervaardigen. Zoo kregen we twee parodieën uit opera's te zien, Lohengrin en Hernani, welke een enorm succes hadden. De Leidsche vereniging voor vrouwelijke studenten verraste ons met een keurige nabootsing der platen uit het prentenboek „Piet de smeerpoots”, waarbij vooral Mietje en Pietje, het poesenpaar, zéer werden toegejuicht.

Aan het souper bedankten de vier vreemde presidenten voor de hartelijke ontvangst. Deze dag onderscheidde zich van de beide andere, doordat vele reunisten aanwezig waren, welke door hare vroolijke toespraken de feestvreugde zeer hielpen verhoogen.

Thans zijn onze gasten vertrokken, en alles is weer bij het oude. We zullen echter nog dikwijls deze heerlijke dagen herdenken. Voor het oogenblik roepen we elkaar allen toe: tot weerziens het volgende jaar in Amsterdam.

N.

Ingezonden Stukken.

Een Meisjesstudent in de S. W. redactie.

Uit 't stuk van mej. G. K. in 't vorige S. W. blijkt, dat zij de redactievergaderingen bijwoont, net als de redacteurs en dat 't essentiele verschil tusschen haar en die der redacteurs, slechts in de verantwoordelijkheid gelegen is.

We begrijpen dan ook nog steeds niet, noch na de vage aankondiging der redactie, noch na de niet minder vage mededeeling van mej. G. K. wat bedoeld is met het scheppen van een zoo scheeve positie als mej. G. K. thans inneemt.

Reeds lang was 't streven der redactie er op gericht ook van de zijde der meisjesstudenten inzendingen te ontvangen, zooals blijkt uit de reeks artikelen 't vorig jaar in 't S. W. verschenen.

't Eenig resultaat hiervan was een stukje van twee meisjesstudenten, waaruit bleek, dat dit hun eerste en laatste inzending zou zijn. Hiermede was 't naar wij meenden uit, — wij konden er het mee doen: de redactie had zijn plicht gedaan.

Is 't nu, om een schroom die de meisjes voor 't S. W. hebben weg te nemen, dat deze plaats nu voor een hunner is ingeruimd? Daarvan kan dunkt mij geen sprake zijn,

als men de ongedwongen omgang tusschen beide partijen ter gelegenheid der Lagafesten, heeft gadeslagen. Ik vergat nog te memoreeren, dat 't eenigste wat uit 't midden der vrouwelijke studenten is voortgekomen met betrekking tot 't S. W. is een vlaggetje!

En nu maar vast een redaktriceplaats, waarom? zeggen we nogmaals.

De houding die mej. G. K. als vertegenwoordigster der vrouwelijke student meent te moeten aannemen ten opzichte van 't S. W. is zóó neerbuigend, zoo verachtelijk, dat we niet begrijpen dat zij 't haar toegedachte plaatsje zoo maar heeft willen innemen.

Omdat iemand tegen een dame in de redactie van 't S. W. is „legt hij toch geen ongemotiveerd meerderheidsgevoel aan den dag”? is dit toch nog geen „vooroordeel”.

En dan mej. G. K.'s beweren als zouden de meisjes tot nog toe door hun numerieke minderheid niet in staat zijn geweest bijdragen voor 't S. W. te leveren „wat zou de Studenten Almanak dan, met de toename van 't ledental van 't Corps, in z'n voordeel veranderd zijn!

Waar mej. G. K. zegt dat 't niet haar taak is een rubriek met mededeelingen uit de meisjes studentenwereld te vullen, m. a. w. niet de officieele spreektrampet der meisjeswereld te zijn, is 't mij niet duidelijk wat ze dan wel is. Wel zegt ze dat 't den meisjes tot nog toe onmogelijk was zelf hun gedachte in 't S. W. te uiten, waarom? — dat staat er niet bij

Wat mej. G. K. aanleiding geeft om dit te zeggen is ons dan ook ten eenenmale onduidelijk. Als inzendingen van meisjes werkelijk tot nog toe uitbleven omdat ze niet in de redactie vertegenwoordigd waren, geeft dit blijk van een hoogst bekrompen opvatting en konden ze in dezen een voorbeeld nemen aan de niet Corpsleden. —

v. S.

NASCHRIFT.

Als eenige uiting naar aanleiding van het optreden onzer medewerkster, hebben wij bovenstaande niet willen weigeren. Wij achten het echter reeds grootendeels beantwoord door hetgeen door de Redactie en mej. G. K. is geschreven

Van een scheeve positie, op het constateeren waarvan het schrijven van de heer v. S. verder hoofdzakelijk neerkomt, is ons inziens geen sprake. Dat wij haar geen mede verantwoordelijkheid voor den inhoud van het S. W. geven, gezien weekverslagen, geschrijf over toestanden in onze studentenmaatschappij en mogelijke inzendingen, die toch wel degelijk eens jongelingsuiting kunnen zijn en welke uitingen wij voor alsnog niet wenschen te smoren, schiep haar positie als medewerkster. En waarom zou een medewerkster de redaktievergaderingen niet bijwonen en mede haar oordeel uitspreken, waar zulks gewenscht is?

Dat de heer v. S. zich geen denkbeeld kan vormen van de taak onzer medewerkster, vindt wel zijn oorzaak in het feit dat hij in haar de vertegenwoordigster van een of andere categorie wil zien; zij is dit evenmin als een der redakteuren.

Enkele bewoordingen in het ingezonden van den heer v. S. deden ons onaangenaam aan, wij gaan ze met stilzwijgen voorbij. Het moest echter voor mej. G. K. een reden zijn de beantwoording van dit schrijven geheel aan ons over te laten.

Boekbespreking.

„DIONYZOS”, door L. COUPERUS.
Uitgave van L. J. Veen, te Amsterdam.

In volkomen overwinning van alle zucht naar lijfsbehoud, in waarlijke overeenstemming met de nuchtere woorden van verstand in zijn leven gesproken, heeft Socrates zijn vonnis gehoord, heeft hij gewacht de restende dagen.

„Hoe zouden wij vreezen te sterven, als wij weten de onsterfelijkheid van de ziel, als wij tegemoet gaan de sfeer waar alle knellende banden des lichaams zullen afgeschud zijn en de ziel het volmaakte zal zien?” Maar toch deze wondere wijsgeer, zoo rustig in vertrouwen op de waarheid van zijn prediking is niet volkomen zeker. En het is of nog even hem tegenwerkt de nooit overwonnen godin der Poëzie, die met haar droomen en fantasieën was gebannen uit het klare gebied van verstand-alleen. En Socrates voelt dat hij de Muze heeft verwaarloosd, die nimmer verwaarloosd kan worden.

Zij had getrouwd in een glans, thans nog niet verschenen. Maar zij is gegaan voor de versteenende adem der Rede.

Zij had getrouwd toen Liefde en Haat nog streeden, maar voor het „Begrijpen” vlieden Liefde en Haat.

Het vinden van Waarheid schijnt schooner dan mystisch verlangen, dan razend begeeren, dan sterk zelfbeheerschen. Waardoor dan kan het laatste de menschen blijven treffen, in steeds hernieuwde ontroering, waar het eerste alle ontroering doodt?

Als samengaan de Goden waarop zagen de gunstelingen der toen schijnbaar verstootene Poëzie, Apollo en Dionyzos. De lichtgod, god van klaarheid, van ingehouden kracht, van belijning, Dionyzos god van het enthousiasme, Apollo die ons toetreedt uit de zwaar krachtige, diep gloeiende dialogen van de Grieksche tragedie, Dionyzos in de reien uit jubelend, de stormige geestdrift.

Dien Dionyzos zal Couperus ons tegemoet voeren; naar dien Dionyzos wil zijn eigen geest na de lage omgeving der „Kleine Zielen”:

„O, Dyonizos, laat uw lach en spot
En spel en sterke levenswellust stralen
Het glanzend goud, vol zuiver-idealen,
En schenk mij in Uw schalen 't nieuw genot!”

Zoo strekt hij zich in prachtigen juichkreet omhoog. Maar voelend zich nog gebonden aan die Kleine Zielen, komt de haast droeve bekentenis:

„Mijn ziel is twee: een kind van noordewee”
Duikt zij deemoedig onder noordeluchten
En voelt zich één met grauwe lucht en zee”.
„Maar” en hij stijgt weer, los van het lage:
„Maar als de schemervizioenen vluchten
Na 't kleurloos schaadwen duistrer kleinen leed,
Slaakt zij naar blaue lucht haar jubelkreet”.

Ik wilde dat thans het boek begon. Nu heb ik gesmaakt het schoone sonnet in zijn sterken warmen vorm: „O Dionyzos laat uw lach en spot en spel en sterke levenswellust stralen!” Maar mijn willen zegt weinig en nog vele sonnetten volgen, die veel vertellen en weinig ontroeren, die keurig rijmen en onschoon klinken: de ziel „verlost van weemoeds noodlotwiel,” — „het marmer is zijn wil veronverwrikbaar; hij weet — en van voldoening spitst zijn sikbaard — dat Dionyzos haar geen hulp zal doen (hij de Satyr zij de Nymf), — zie vlak bij rijst gij, zaalge God van druiven, naakt, — baardeloozen lach — vermenschelijkt, naar mijn verlangen plots verwenschelijkt!” mogen als voorbeeld dienen.

Het is me alsof de schrijver een soort wellust smaakt in dien overgang van die Kleine Zielen, tot dien Dionyzischen vervoering, zoo dat hij dien ganschen overgang langzaam drop voor drop wil proeven om in den laatsten teug te weten:

„Ik wil geheel u in mij voelen trillen,
Mij voelen zoo in u, of samen willen
We ons beider ziel aan éenen dronk verspillen”.

Gelukkig dat de reeks met zulke regels sluit. Nu gaan wij in blijde verwachting lezen het boek Dionyzos.

W.

(Slot volgt.)

Tooneel.

Schouwburg Stads Doelen, Delft. Het Rotterdamsch Tooneelgezelschap: DE ZIN VOOR HET KWADE, (Le goût du vice), van HENRI LAVEDAN.

Alweer een variatie op het eindeloos herhaalde thema: Echtbreuk in zooveel bedrijven met tot slot: roerende verzoening; ditmaal echter een gefingeerde, in 't leven geroepen door den echtgenoot zelf, die eenige maanden na zijn huwelijk verveeld door zijn jonge vrouw, een vriend moet te hulp roepen om er uit wijs te worden, wat hij eigenlijk aan haar heeft. Bovendien wordt de zaak ietwat gecompliceerd door nog een tweeden (valschen) vriend, wien 't niet zoozeer om een grapje te doen schijnt, zooals het derde bedrijf duidelijk maakt. Daarboven een mama, die in ons land als „geschikt voor Meerenberg” zou gequalificeerd worden en ziedaar behoudens eenige weinig belangrijke rolletjes, „de zin voor het kwade”.

Als leesstuk niet veel waard, blijft het, goed gespeeld, tot het eind toe boeien, daar er voor een *wezenlijk* acteur wat „van te maken” is.

Na een vrij lang gerekt tweede en derde bedrijf, komt in 't vierde alles op z'n pooten terecht; 't tweetal blijkt toch eigenlijk wél van elkaar te houden. Toch ben je er innig van overtuigd, dat 't binnen veertien dagen wéér hommeles is.

(Zie verder Derde Blad.)

DERDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 2 NOVEMBER 1911. No. 5.

De bezetting was over 't algemeen goed te noemen. Mien Duijmaer van Twist wist de mooie, vlotte dialogen door fijn gesoigneerd spel tot hun recht te doen komen en toonde dat er ras en spirit in haar zit.

Van der Lugt Melsert en Fritz Tartaud voldeden ook uitstekend; slechts deed de laatste soms wat vervelend zwaarwichtig; trouwens dat is in de „brave” rol moeilijk te vermijden.

Morriën als d'Aprieu was wel je ideale verleider en Mevrouw van Eijsden—Vink maakte de figuur van Mevrouw Lortay zoo aannemelijk mogelijk. Wat niet heel veel zegt.

We zagen in de flink-bezette zaal nogal wat jonge meisjes; hoorden die daar werkelijk thuis, of zijn wij zoo ouderwetsch?

Het knoersend en met schokken op en neergaan van het scherm is zeer hinderlijk. Een klein beetje olie op de betreffende plaats, en 't gaat geleidelijk en geluidloos.

Waarom huldigt de Stem- en Schouwburg-Commissie niet liever *aangekleede* menschen? Deze aanmoediging doet ons rillen voor het vervolg. Hoewel, héél veel erger kan 't al haast niet.

J. v. R.

Berichten en Mededeelingen.

TECHNISCH LEESGEZELSCHAP.

BOEKVERKOOPING voor leden van het D. S. C.

De jaarlijksche boekverkoop van het Technisch Leesgezelschap zal plaats hebben op **Dinsdag 7 November 1911 ten 3½ ure in Zaal 207** van het gebouw voor Werktuigen en Scheepsbouwkunde.

Verkocht zullen worden: Zeitschrift des Vereins Deutscher Ingenieure, jrg. 1910 en 1908; Zeitschrift für das gesamte Turbinenwesen, jrg. 1910; De Ingenieur, jrg. 1910; Organ für die Fortschritte des Eisenbahnwesens, jrg. 1910; Der praktische Maschinen-konstrukteur, jrg. 1910; Engineering, jrg. 1910; The Engineer, jrg. 1910; Scientific American, jrg. 1910; Die Gasmotorenteknik, jrg. 1910.

—o—

DELFTSCHE STUDENTEN ASTRONOMISCHE VEREENIGING.

Gewone Vergadering op Maandag 6 November 1911, des avonds te 8 uur, in Zaal B van het Natuurkundegebouw. Spreker: de heer P. H. Gallé, Adj. Dir. van het Kon. Ned. Meteorologisch Inst. te De Bilt.

Onderwerp: „De Zeestroomingen in de Oceanen”.

Deze vergadering is toegankelijk voor alle eerstejaars ingeschrevenen ter kennismaking met de Vereeniging. Staande de vergadering kan men zich eventueel als lid opgeven. Contributie f 2,50, geen entree.

Het Bestuur stelt zich voor in dezen Cursus weder minstens 5 lezingen te organiseren; als sprekers zijn o.a. uitgenoodigd Prof. A. A. Nijland, Directeur en de heer J. van der Bilt, Observator van de Sterrenwacht te Utrecht, en Dr. Easton uit Amsterdam.

—o—

NEDERL. CHRISTEN STUDENTEN-VEREENIGING. Afdeling Delft.

Cursus Dr. J. A. Cramer over „De beteekenis van den persoon van Jezus voor het geloof”, Maandag 6 November, 's avonds 7 uur, Zaal 4 der T. H.

—o—

TECHNOLOGISCH GEZELSCHAP.

Het Bestuur is thans als volgt samengesteld:

Z. Th. Fetter,	Voorzitter.
F. C. van Heurn,	1e Secretaris.
J. F. Carrière,	2e Secretaris.
Chr. van Loon,	1e Penningmeester.
Mej. H. van Gennep,	2e Penningmeesteresse.
A. Korevaar,	Afgevaardigde C. C.

—o—

DELFTSCHE STUDENTEN SCHAACKLUB.

Interacademiale wedstrijden.

De strijd zal weer beginnen. Met een beklemd hart zien we, de verrichtingen van de D. S. S. tegemoet. Hoe zal ze uit 't strijdperk treden? Zal ze bestand zijn tegen de strikken en lagen die haar van alle kanten zullen gelegd worden? Zullen de vele nieuwe krachten voldoen?

Wij weten 't niet, we durven niet voorspellen . . .

Maar moed hebben ze! Ze gaan fier den strijd tegemoet! In ieder geval zal de vijand 't niet gemakkelijk hebben, ze zijn, taai, die Delftsche schakers, tot het laatste zullen ze volhouden.

Gij schakers! bedenk dat uw verrichtingen door het geheele Corps met angst gevolgd worden. Win, win dan!

Donderdag a. s. zal de eerste match plaats hebben en wel de wedstrijd D. S. S.—Morphy (uit Leiden) te Delft, 's avonds 7 uur.

Verder is dit jaar het geheele programma vastgesteld om niet dat herhaaldelijk afschrijven te krijgen.

't Programma luidt: 2 Nov. D. S. S.—Morphy te Delft. 9 Nov. Philidor—Lasker te Amsterdam. 16 Nov. Lasker—D. S. S. te Utrecht. 23 Nov. Morphy—Philidor te Leiden. 30 Nov. Lasker—Morphy te Utrecht. 12 Dec. Philidor—D. S. S. te Amsterdam. 25 Jan. Morphy—D. S. S. te Leiden. 1 Febr. Lasker—Philidor te Utrecht. 8 Febr. D. S. S.—Philidor te Delft. 15 Febr. Morphy—Lasker te Leiden. 22 Febr. Philidor—Morphy te Amsterdam. 29 Febr. D. S. S.—Lasker te Delft.

De wedstrijden te Delft zullen plaats hebben op de Leeszaal der Societeit Phoenix, de leden der D. S. S. hebben vrije toegang.

De volgorde der spelers in wedstrijden tegen andere vereenigingen is volgens de wet der D. S. S. door het bestuur bepaald.

Wenscht een lid zich hooger geplaatst te zien in deze lijst, zoo speelt hij met de voorafgaande 5 partijen. De winnaar dezer partijen verkrijgt de hoogere plaats.

De volgorde is: 1. J. C. N. Graafland, 2. D. J. van Aalst, 3. G. F. Cool, 4. F. R. Willink, 5. H. E. Overduyn, 6. R. de Brauw, 7. W. H. Jagerink, 8. A. P. G. Mijnlieff, 9. P. J. Willekes Macdonald, 10. F. Th. Hendriksz, 11. W. J. Berdenis van Berlekom, 12. A. J. Korteweg.

Als invallers zijn bepaald: A. H. Foest en W. Hoogen. dijk Jr. M.

—o—

STUDENTEN-VEREENIGING TER BEHANDELING VAN ETISCHE- EN GODSDIENSTIGE VRAAGSTUKKEN.

Openbare Vergaderingen op Dinsdagavond 7 en 21 November in Zaal 4 der T. H. (hoofdgebouw), aanvang telkens te 8 uur.

Spreker: de heer W. Jansen, uit Middelburg.

Onderwerp: „Nietzsche's: Also sprach Zarathustra”.

De vereeniging noodigt belangstellenden tot bijwoning uit. Op de eerste avond wordt besproken 't ontstaan van het boek en wordt objectief de inhoud nagegaan, met vooropstelling van de indeeling naar de twee hoofd-ideeën: Uebermensch en Wiederkunft. Op de tweede avond wordt de inhoud besproken.

—o—

SOCIAAL DEMOCRATISCH STUDENTENCLUB.

Vergadering op Dinsdag 7 November, in het gebouw Nut van het Algemeen, Oude Delft 48a.

Spreker: Mr. W. A. Bongers.

Onderwerp:

De maatschappelijke gronden van de misdaad.

Deze vergadering is voor iedereen toegankelijk gesteld. Wij hopen dat niet alleen de eerstejaars, maar ook zij die nu na hun eerste stuk studentenleven meer aan beschouwing van de maatschappelijke verschijnselen toe zijn, *ruimschoots* hiervan gebruik zullen maken.

HET BESTUUR.

—o—

SCHEEPSB. GEZELSCHAP „WILLIAM FROUDE”.

Het bestuur maakt bekend dat **W. H. J. Schwartz** geroeyeerd is van het lidmaatschap van bovengenoemd Gezelschap en van dat van het Scheepsbouwkundig Leesgezelschap, wegens wanbetaling.

Adresveranderingen.

J. W. Kessler, Groot Hertoginnelaan 18, Den Haag.

Lijst van Vergaderingen.

- D. S. Astronomische Ver. Maandag 6 Nov., 8 uur, Zaal β Natuurk.: „De zeestroomingen in de Oceaan”. P. H. Gallé.
- Sociaal-Demoer. Studentenclub. Dinsdag 7 Nov.: Mr. W. A. Bongers, „De maatschappelijke gronden van de misdaad”.
- Studentenvereen. ter behandeling van ethische en godsdienstige vraagstukken. Dinsdag 7 en 21 Nov.: onderwerp: „Friedrich Nietzsche: Also sprach Zarathustra”.
- D. S. Debatingclub. Woensdag 8 Nov.: Mr. A. Heringa, „Internationalisme”.
- Woensdag 29 Nov.: Dr. A. Schriekink Kool, „Evenredige Vertegenwoordiging”.
- Sociaal Techn. Ver. Woensdag 22 Nov.: spreker de heer Albarda.
- Donderdag 7 Dec.: Prof. De Vooy.

Agenda.

DEN HAAG.

- Vrijdag 3 Nov. Remonstr. Kerk: Concert ten bate der Vereeniging tot steun voor verwaarloosden en gevallen: mevr. Noordewier-Reddingius, sopraan, Ch. van Isterdael, cellist, J. H. Secrève, orgel; 8 uur.
- Schouwburg: Ned. Tooneel: „Sara Burgerhart”; 8 uur.
- Geb. v. K. en W.: Het Duitsche Tooneel, dir. Hans Edmund: „Kasernenluft”; 8 uur.
- Zaterdag 4 Nov. Schouwburg: Fransche Opera: „La vie de Bohème”; 8 uur.
- Geb. v. K. en W.: Concert door het orkest van het Concertgebouw te Amsterdam, onder leiding van W. Mengelberg, solist E. Schelling, piano; 8 uur.
- Zondag 5 Nov. Diligentia: Concert door de Bohemers (Karel Hoffmann, Josef Suk, George Herold en prof. Hanus Wihan); 2 uur.
- Geb. v. K. en W.: Gezelschap Royaards: „De lotgevallen van Sherlock Holmes”; 8 uur.

ADVERTENTIE.

DINEEREN.

Onverwachts kwam er heden een kamer vrij, zoodat er gelegenheid is voor 8 à 10 personen om goed te dineeren. Adres OUDE DELFT 90.

EETTAFEL

voor 8 à 10 personen aangeboden. Adres MOLSLAAN 27.

REPETEEREN.

Arbeidswetgeving.

Waterstaatsrecht en Overig Staatsrecht. MR. C. L. TORLEY DUWEL, Nieuwe Plantage 81.

Handel in Haarden.

Amerikaansche-, Iersche-, Schildpad- en Reuklooze Petroleumkachels.

Luxe- en gewone Tegelpaten. Vulemmers 70 en 80 ct.

Alle soorten Gaslampen en Verlichtingsartikelen.

Lage prijzen à contant. Gratis plaatsen.

A. B. VAN GENDEREN,
ZUIDERSTRAAT 94.

D. C. M. JANSSEN,

Oude Langendijk 9.

ARAC-, RUM- en
CITROENPUNCH.

PRIMA KWALITEITEN.

LIKEUREN
van Wijnand Fockink en Lucas Bols.

Het van ouds bekende adres is: ———
S. LOGCHER,
: CHOORSTRAAT 46, :
die betaalt den hoogsten prijs voor
net gedragen Heerenkleeding.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade
75 ets. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

FIRMA E. DE GROOT,
hoek VOLDERSGRACHT 33,
geeft de HOOGSTE prijzen voor ge-
dragen kleederen. Sedert 1870 bekend
onder den naam van VOGELEI.

C. MENSERT Pzn.

Gasfitter en Loodgieter.

OUDE DELFT 146.

PIANO'S en ORGELS in huur van af f 4,—
per maand met inbegrip van stemmen bij
F. J. RAAR, NIEUWSTRAAT 6.